

лае да го въздържи да са не подпълзне; да го сачува да не падне. Но на жалость, суетенъ е том трудъ ангелски; безплодно е негово-то чувствително прилѣжаніе. Той ще, неще, принуждава са да отстапи и — ето ти грѣхъ-атъ готовъ. Отесненъ и оскорбенъ ангелъ-атъ трѣгнува са назадъ и мѣлчи като немъ. А грѣшенъ человекъкъ весело са спуша отъ едно срамотно дѣло на друго, а въ себе си все по-тевно и по слабо чуетъ она гласъ що го напомина, на небесны-атъ посланикъ, кой ще сега вече да го остави.

Да погледнеме само на она младъ юноша, кой-то са още не е развратилъ, ето го сега ще първый пѣтъ да трѣгне на странѣ! Той говори, но азыкъ-атъ му са сплита. Той похода, но стѣпки-те му сѣ неравни и чисто полита. Сѣкога е замышлѣнъ, и сѣкое негово движеніе показува недомѣнѣ. Той трѣси съ очи-те си оныа, кой-то е до сенска смѣло въ очи-те гледалъ; но, ето чудо, той неможе да стои на срецо погледъ-атъ имъ; бои са, да го собствены-те му очи не издадатъ, какъ е усколебанъ и какъ му е совѣсть-та неспокойна! Та му са и сега още авлава и совѣтува го; но той неможе да са разбере. Человекъкъ, кой-то не е гласъ-атъ на сколта совѣсть никога престѣпилъ, бори са самъ съ себе, и несмѣе, да ъж преслуша, па са чисто самъ отъ себе стиди, и не смѣе да погледне на огледало-то, да не бы видѣлъ онока, отъ кое-то са гнуси. О малыя человекъче, о юноше! ты, кой-то си невиность-та и чистота-та на сърдце-то си до сега отъ сѣкакво зло сачувалъ, и кой-то си са съ неразвращено-то ти сърдце гордилъ и съ весело лице въ свѣтъ-атъ гледалъ, што сѣ ти и самы-те мѣдры человекъцы завидили; — и ты дѣвице, ко-то имашъ добры и чест-